

מ"ת 60118/01 - היועץ המשפטי לממשלה נגד אדם רובינשטיין

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, סגן נשיא

מ"ת 60118-01-14

מדינת ישראל נ' רובינשטיין(עציר)

הմבוקש

היועץ המשפטי לממשלה
על ידי ע"ד עילית מידן מהמחלקה לעניינים
בינלאומיים בפרקיות המדינה

ג ג ד

המשיב

אדם רובינשטיין (עציר)
ע"י ב"כ ע"ד רויטל (טלוי) גוטלב

החלטה

לפני בקשתו של היועץ המשפטי לממשלה, לפי סעיף 5 לחוק הסתירה, תש"ד - 1954 (להלן: "חוק הסתירה"), להורות על מעצרו של המשיב עד למתן החלטה בבקשתה שהגיש להכריז על המשיב כבר הסירה.

בד בבד עם הגשת הבקשה הגיעו להרкуע לבקשתה להכריז על המשיב בר-הסתירה, לפי סעיף 3 לחוק הסתירה.

רקע עובדתי

בבקשת מגולל המבוקש את הרקע להגשת הבקשה, כדלקמן:

1. בין מדינת ישראל לבין הממלכה המאוחדת (להלן: "בריטניה") קיים הסכם הקובע הדדיות בהסתרת עבריין, על פי האמנה האירופית בדבר הסירה.

2. ביום 7.10.2013 התקבלה בקשה ממשלה בריטניה, באמצעות שגרירותה בישראל, להסיג לידי את המשיב, לצורך העמדתו לדין בגין מעשה שוד (ROBBERY), עבירה לפי סעיף 8 לחוק הגנבה האנגלי. הבקשה כוללת ראיות לכואורה התומכות בה (להלן: "בקשת הסתירה").

3. מבקשת הסתירה מצטיירת התמונה הבאה ביחס לעבירות השוד המוחסת למשיב:

א. ביום 20.6.2010, בסביבות השעה 01:00, ישבו גבר ואישה במכוניתו של הגבר, אשר חנתה בmgrush חניה של סופרמרקט בסטנמור, ברודוויי, צפון-מערב לונדון. רכב נוסף ובו המשיב, התקרב וחסם את רכbum. המשיב יצא מרכbum, התקrab אל מכוניתו של הגבר, התבונן פנימה ומלמל דבר מה. לאחר מכן חזר לרכבו ושתי המכוניות יצאו מגראש החניה כל אחת לדרך.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

ماוחר יותר, בסביבות השעה 02:30, שב הרכב الآخر עם בני הזוג למגרש החניה. גם המשיב עם רכבו שב למגרש החניה. המשיב יצא שוב מרכבו, התקרכב לחילון הנוסע ודפק על החלון. הפעם דרש המשיב מהגבר לפתח את חילון הרכב, הגבר ציית. בשלב זה דרש המשיב מבני הזוג שיםסוו לו את חפצייהם. הגבר מסר למשיב את ארנקו ואת מכשיר הטלפון הסלולארי שלו. המשיב הבחן בתיקת של בת הזוג המונח על רצפת הרכב ולקח גם אותו כשבתוכו מכשיר ניוטו לויני וקרטיס אשראי. המשיב היכה את הגבר באגירו מסטר פער פעמיים בעינו וברקתו, שב ביריצה עם חברו לרכב וביחד עזבו את המקום במהירות באמצעות רכבם.

כתוצאה מהתקיפה נגרמו לגבר חבורות בפנים והוא נזקק לטיפול במשככי כאבים. באותו לילה, לאחר השוד, ניסה המשיב לעשות שימוש בקרטיס האשראי של הגבר באתר הימורים אינטרנטניים.

ב. סמוך לאחר מעשה השוד, הגיעו בני הזוג תלונה במשטרה. באותו שלב הייתה זהותו של המשיב בלתי ידועה.

ג. לעומת זאת השוד, ביום 21.6.2010, התיצבו בתחנת המשטרה שני חברי של המשיב, אשר היו עמו ברכב הערב השוד, ודיווחו למשטרה על השוד. כן מסרו השניים למשטרה את מכשיר הטלפון הסלולארי שנשדד וצינו שהמשיב נתן להם אותו.

ד. ביום 30.6.2010 בשעות הבוקר, הגיעו שוטרים לבתו של המשיב ועצרו אותו שם. השוטרים ביצעו חיפוש בחדר השינה של המשיב, שם נתפס הארנק שנשדד מהגבר. מאוחר יותר באותו יום נתפס בחדרו של המשיב מכשיר הניוטו של האישה שנשדד.

ה. המשיב נלקח לתחנת המשטרה, נחקר והודה בכל המioxוס לו.

ו. ביום 30.6.2010, לאחר חקירתו, שוחרר המשיב עם הוראה להתייצב ביום 31.8.2010 בתחנת המשטרה. אולם, ביום 1.8.2010 נמלט המשיב בטיסה מלונדון לריגה, בירת לטביה, ומשם באותו יום בטיסה לישראל. המשיב נכנס לישראל ביום 2.8.2010.

ז. ביום 21.9.2010 הורה בית משפט בהרו (HARROW) על מעצרו של המשיב. על בסיס צו המעצר האמור, ביקש בריטניה מישראל את הסגرتו של המשיב.

ח. ביום 8.5.2011 נתקבלה במשרד המשפטים לראשונה, שלא בדרך דיפלומטית, בקשה ממשלת בריטניה להסגרתו של המשיב לצורך העמדתו לדין בבריטניה. לאחר שהמבקש הבHIR לרשויות בריטניה כי יש להעביר את המסמכים וכל הבהרות הדורות בטיסות בערזחים הדיפלומטיים,-CNDRSH באמנה, הוגשה הבקשה הנוכחית של ממשלה בריטניה, באמצעות שגרירותה בישראל, להסגרת המשיב לצורך העמדתו לדין בגין מעשה שוד.

ט. חומר הראיות התומך בבקשת להסגרה כמו גם בבקשת למעצרו של המשיב עד למתן החלטה בבקשת להסגרה, כולל את הודיעותיהם של הגבר והאישה הנשדים, הודעת המשיב שהוא מודה במioxוס לו, וכן את תצהירי השוטרים שערכו את החיפוש בבית המשיב.

הבקשה והתגובה

4. בבקשתה להארכת מעצר נתען, כיUILות המעצר נגד המשיב הן מסוכנותו, לאור העבירה המיוחסת לו לרבות הפגיעה בגופו של הגבר, וכן חשש להימלטות מהסגרתו לבריטניה. עוד נתען, כי לשיקולי המעצר הרגילים בדיון הפלילי הישראלי, מצטרף גם השיקול של עמידתה של ישראל בהתחויות הבינלאומית שנטלה על עצמה במסגרת האמנה האירופית, בדבר הסגירה. כאשר שיקול זה כשלעצמם הוא שיקול מכירע לעניין מעצר לצורך הסגירה.

לביקשתו צרף המבקש פסיקה אשר תומכת לשיטתו בבקשתו.

5. ב"כ של המשיב מסכימה כי קיימות ראיות לכואורה לביצוע מעשה השוד על ידי המשיב בבריטניה, וכן כי קמה עילת מעצר סטטוטורית בגין עבירות שוד. עם זאת הצבעה ב"כ המשיב על פרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה, כאשר המשיב חי בארץ שלוש שנים וחצי, מתנהל באופן נורמלי, שירות בצבא חצי שנה, לאור גילו ונתת עלייתו ארצה, נמצא בארץ ללא משפחה ועובד בצורה מסודרת. ב"כ המשיב אבחן את הפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ המבקש בטוענה, כי העבירות שייחסו באותו עניינים היו חמורות באופן משמעותי מה العبירה המיוחסת למשיב. ב"כ המשיב הפנתה לפסיקה אחרת, שעל פיה נענו בתיה המשפט לשחרור לחופפת מעצר בתנאים שונים, ומבקשת אף היא לשחרר את המשיב לחופפת מעצר, אשר יכול לכלול מעצר בית מלא וערביות כספיות נכבדות. ב"כ המשיב אף טענה כי ישנים מי שמוכנים להפקיד ולהחותם על ערביות בסכומים של 200,000 ל"ן. ערבים וכמפיקחים על המשיב במסגרת מעצר בית, הוציאו מר לי מור, מנהל חברת האינטרנט בה מועסק ושותף המשיב מזהagna כשוועטה וחציו, ורعيיתו הגב' קרן-אור מור, אשר עבדת בביתם. כן הוצאה מפקחת ערבה נוספת, הגב' מיה דורון, העובדת עם מר מור ועם המשיב בחברה, אשר הביעה נוכנות כי המשיב ישאה במעצר בית בביתה.

דין

6. הלכה פסוקה היא, כי במסגרת בקשה מעצר עד לתום הליכי ההסגרה על בית המשפט לבחון שיקולים דומים לאלו החלים בבקשת מעצר עד תום ההליכים הפליליים המתנהלים בישראל על פי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ז - 1996 (להלן: "חוק המעצרים") (בש"פ 3453/11 ווין נ' מדינת ישראל 13.5.11 - סעיף 19 להחלטה והאסמכתאות שם - כב' השופט י' דנציגר). לשיקולים הרגילים בדבר מסוכנות וחשש להימלטות על פי חוק המעצרים, במסגרת בוחנת מעצר עד לתום הליכי הסגרה מתווסף שיקול משמעותי נוסף החשש מהימלטות עד להכרעה בהליך ההסגרה (בש"פ 3453/11 הנ"ל, בסעיף 20 והאסמכתאות שם); בש"פ 1163/11 פרקופץ נ' מדינת ישראל 7.3.11 (סעיף טו' להחלטה והאסמכתאות שם - כב' השופט א' רובינשטיין); בש"פ 3974/07 פרצוב נ' היוזץ המשפטי לממשלה (20.5.07)). בעניין זה גם נאמר כי "נדמה כי בהליכי ההסגרה, מעצם טיבם וטבעם, מתקיימת סוג של הנחה כי המבוקש להסגרה חוץ להימלט ממוראו הדין ולשבש הלि�כי משפט. כמובן, כל מקרה לגופו..." (בש"פ 4932/12 תירן נ' היוזץ המשפטי לממשלה (24.12.12, כב' השופט י' הנדל)).

7. כאמור, הסכימה ב"כ המשיב בדבר קיומו של ראיות לכואורה לביצוע עבירות השוד, וכן כי קמה עלית מעוצר, ועל כן יש לקבוע כך. במצב דברים זה נותר לבחון האם קיימת חלופת מעוצר, וזאת על יסוד האמור בסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים לאמור "בית המשפט לא יתנו צו מעוצר, אלא אם לא ניתן להגיש את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותם של הנאשם פחותה". לעניין זה נאמר, כי אף שהוראה זו קובעה בדבר חקיקה שונה מזו אשר מכוחו ניתן להורות על מעוצר בטרם הסגירה על פי חוק ההסגרה, מחלוקת ההוראה האמורה עצמה על כל הוראות המעצר שבספר החוקים (בש"פ 3974/07 הנזכר בסעיף 9 להחלטה).

תקיר שירות המבחן

8. לצורך בחינתה של חלופת מעוצר שהוצאה, התבקש שירות המבחן להגיש תסקיר בעניינו של המשיב. מהתשקير מיום 17.2.14 עולה, כי המשיב, בן 28, רווק, יליד לונדון, עליה ארצתה לבדוק בריטניה בשנת 2007, בהיותו בן 23. בתסקיר מתואר מהלך חייו הלא פשוט של המשיב מעט היוטו צעריר לימים ואשר עבר עליו במסגרת המשפחה השטועה. המשיב מסר כי בארץ הגיע לראשונה שיכוכת ותחושת קבללה. בשל גילו בעת עלייתו שירות בצבא חצי שנה ועבד בעבודות מזדמנות. בשנת 2010 נסע לבריטניה לבקר את סבתו. במהלך תקופה זו "נ查ק בונגע למושא כתוב האישום לכואורה". שב ארצה, כאמור, ומהן כהנה וחצי שותף בעסק ממוחשב לאופציות פיננסיות. לדבריו, העסק בעל רוחים גבוהים ומוערך בעשרות מיליון דולר.

9. אשר לרמת הסיכון, התרשם שירות המבחן מאדם המתקשה לנהיל אורח חיים יציב, בעל פגיעות רגשית והתכמרות להימורים, אשר בשנה וחצי האחרונות עשה מאיץ לנהיל אורח חיים תקין. המשיב מביע חשש כבד מהסגרתו ורצן רב להישפט בארץ. להערכת שירות המבחן, לאור האמור ולאור העובדה כי נמלט בטיסה מלונדון, למראות שהוא מוזמן להתייצב בתחנת המשטרה ביום 31.8.10, מערכת רמת הסיכון להימלטות כבינונית. המשיב מסר לשירות המבחן, כי הוא מוכן לכל חלופה אפשרית בארץ ולכל סנקציה עונשית שיקבל וב└בד שאלו יהיו בארץ. המשיב הביע חשש לשוב לבריטניה ואינו רוצה להיות שם שוב בלבד. להערכת שירות המבחן, חשש זה מגביר את רמת הסיכון.

10. שירות המבחן שוחח עם משפחת מור, שהוצאה כمفקחת על המשיב. לדברי בני הזוג, הם סומכים על המשיב באופן מלא גם בחברה וגם בבית עם שני ילדיהם הקטנים. הם מכירים את סיפורו חייו הקשה של המשיב ואת נסיבות מעוצרו ולא רואים חשש שיברוח מן הארץ בזמן שיברוח מעוצר בהמשה בית בbijtem, ואף יכול להילוות ללי מор לעובדה, כאשר החברה של השנים ממוקמת בקרבת ביתם בתל אביב, והוא יפקח עליו במשך זמן העבודה ואף יחזור עמו לביתו. קצינת המבחן התרשמה כי שני בני הזוג הם אנשים אחראים, אשר הציגו גישה נורמטטיבית וסמכותית ביחס למצבו של המשיב, מבינים את אחריותם ואת המחויבות שבתקיד הפייקות, והם יכולים להוות עבור המשיב גורם סמכותי, מצב גבולות ברורים ומצמצם סיכון. בסיפא לתסקיר נאמר, כי יחד עם זאת, בשל הערכת הסיכון הבינוני, כאשר לכך מתווספת התcheinות ביןלאומית באמנה האירופית בדבר הסגירה, וכאשר קיימן חשש כאמור, להימלטות, נמנע שירות המבחן מהמליצה בעניינו של המשיב.

הכרעה

11. אודה, כי התלבטתי רבות אם להיעתר לבקשת המשיב לשחררו לחילופת המעצר המוצעת. מחד גיסא, רמת הסיכון להימלטות, שירות המבחן העריכה כרמה סיכון ביןונית, ומайдך גיסא, הימנעותם של שירות המבחן מלבוא בהמלצתה בעניינו של הנאשם. לא בלי היסוס הגעתו לבסוף לכל מסקנה כי יש מקום להיעתר לבקשת המשיב לשחררו לחילופת מעצר. דומה, כי יכול לסמן על דברים שנכתבו בבש"פ 3967/12 **היעץ המשפטי לממשלה נ' בולטיאנסקי** (21.5.12). באותו עניין הוגשה בקשה להסגרת המשיב לרוסיה בגין עבירה תקיפה במטרה לבצע שוד בנסיבות מחמירות, עבירה הדומה לעבירה המיויחסת למשיב שלנו פנינו. בתskir שהוגש שם מדובר על מסוכנות גבואה וחוש משוי להימלטות. בית המשפט המחויזי (כב' השופט א' אפעל-גבאי) הורה על שחרורו של הנאשם למעצר בבית בתנאים מגבלים. בית המשפט העליון, מפי כב' השופט א' רובינשטיין, אמר דברים, כמו נכתב בעניין דן, מהαι' לישנא (שם בפסקה זו להחלטה) -

"...השאלה הננספת שיש לבחון, כנגד "החשש המובנה" בהליך הסגירה (כדברי השופט חיות בש"פ 6349/09 אוזיפה נ' מדינת ישראל), ועמו התchingותה הבינלאומית של המדינה, היא האם ניתן להגישים את חירות האדם מעצר, זכות חוקתית, תוך צמצום מרבי (גם אם לא איוון) של האפשרות להימלטות; ראו גם דברי בש"פ 11/1163 פרקופץ נ' מדינת ישראל, פסקה ט"ז. אוסף, כי הנם שמדובר בעבירה חמורה לכאהר, נבזית ומרושעת, שאין להקל בה ראש, ויתכן שהחפי ברוסיה - אם יוסגר הנאשם - הוא לשנות מסר לא קצרות, אין היא - במובן האינטראס הציבורי - ברמה הגבוהה ביותר של סולם העבירות, ושוב, ללא שగוע מחומרתה של עצמה".

12. לאחר שנתי דעתי לטענות הצדדים והתרשם מהמפתחים המוצעים וכן מהאמור בתסקיר שירות המבחן, הגעתឃי לכל מסקנה כי ניתן לצמצם את מסוכנות הנאשם ואת החשש מהימלטו מהסגרה לבריטניה על פי הבקשה. זאת, בדרך של חילופת מעצר, כאשר הנאשם ישאה במעצר בית מלא ובתנאים כספיים של הפקדה כספית וערביות כספיות ממשמעות (השו: בש"פ 11/1163 הנ"ל בסעיף ז' להחלטה).

13. על יסוד האמור, אני מורה על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים בבקשת ההסגרה של בריטניה, ואולם, הנאשם יהיה רשאי לשחרר בתנאים הבאים:

א. **מעצר בית מלא בבית משפט מօר**, רח' אבידן דוד 17, תל-אביב, טלפון 052-2335518
כאשר המפתחים עליו יהיה לפחות אחד מהערבים - המפתחים הבאים:

מר לי מօר, ת.ז. מס' 301938073.

קרן-אור מօר ת.ז. 027101948.

מיה דורון ת.ז. 327157038.

mobaher, כי אינו גענה לבקש מעוצר בית בביתה של גב' מיה דורון. כמו כן, המשיב לא יהיה רשאי לצאת מעוצר הבית לעובודה בחברה.

ב. הפקדה בקופת בית המשפט בסך של **200,000 ₪**.

ג. חתימה על ערבות של המשיב בסך של **200,000 ₪**.

ד. חתימה על ערבות של כל אחד משלושת המפקחים האמורים על סך של **100,000 ₪**.

ה. ערבות בנקאיות לטובת המדינה בסך של **200,000 ₪**.

ו. ניתן בזאת צו עיקוב יציאה מן הארץ נגד המשיב.

ז. המשיב יפקיד כל דרכו שברשותו בבית המשפט.

כל התנאים יעמדו בתקף עד למתן החלטה של בית המשפט בבקשת ההסגרה.

14. מובהר בזאת לעربים - המפקחים, כי אם יפר המשיב תנאי כלשהו וימצא מחוץ למעוצר הבית כאמור, או ללא פיקוח מי מבין שלושת המפקחים, כי אז יהיה רשאי המבוקש לבקש החלט את כל הערבויות האמורות ולהשיבו למעוצר עד תום ההליכים.

15. השחרור יכול שייעשה על ידי קצין משטרה או קצין שב"ס.

ניתנה היום, י"ט אדר תשע"ד, 19 פברואר 2014, במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.

אהרון פרקש, שופט